

Hipocresia

Ahir va ser un dia històric. Més de cent ajuntaments van penjar oficialment la bandera independentista, amb el suport de mocions majoritàries dels consistoris. Els representants electes majoritaris de prop d'un milió de catalans van deixar clar, d'aquesta manera, que la independència era una opció política a tenir en compte i van demostrar que es podien tancar files posant la nació al davant dels partits. En resposta, molts mitjans, especialment els mitjans públics que paguem tots, van optar pel silenci incòmode, com, si amagant la realitat, feren que deixara d'existir, i el partit socialista va optar sense embuts per la hipocresia verbal. Tenim tema, doncs.

Ahir va ser un dia històric. Més de cent ajuntaments van penjar oficialment la bandera independentista, amb el suport de mocions majoritàries dels consistoris. Els representants electes majoritaris de prop d'un milió de catalans van deixar clar, d'aquesta manera, que la independència era una opció política a tenir en compte i van demostrar que es podien tancar files posant la nació al davant dels partits. En resposta, molts mitjans, especialment els mitjans públics que paguem tots, van optar pel silenci incòmode, com, si amagant la realitat, feren que deixara d'existir, i el partit socialista va optar sense embuts per la hipocresia verbal. Tenim tema, doncs. D'ací a uns quants anys la Diada del 2008 tinc per segur que es veurà com una inflexió. Perquè en aquesta Diada hem arribat per primera vegada, d'una manera explícita i visible, en aquella estació on els socialistes i els sobiranistes ja no anem en el mateix tren (per dir-ho com sol dir en Carod). Més i tot: no és que ja 'no anem' en el mateix tren, sinó que anem en trens que van en direccions oposades i, per tant, condemnats a xocar. Perquè els projectes que certes formulacions han volgut presentar com a complementaris, quan arriba l'hora de la veritat, resulta que són allò que són. I són antagònics. Des del PSC han procurat de rebaixar la importància de la qüestió durant anys. Els socialistes poden transigir, per exemple, que la bandera catalana voleie als edificis consistorials, sense l'espanyola (però no en les grans ciutats). Els agrada o no, però saben que és un preu que han de pagar per poder articular al voltant seu una esquerra plural que és, en molt bona part, independentista. I dissimulen en favor d'un bé major. Però ahir vam topa amb la realitat, amb l'antagonisme substancial que es farà cada dia més difícil de superar: o el projecte és de mantenir-nos on som o és d'eixir-ne tan ràpidament com puguem. I com que el PSC, en això, no té el menor dubte, ja no hi ha lloc per a dissimular l'antagonisme, per més hipocresia verbal que hi vulguen posar. Hi ha un antagonisme que es veu clar, per exemple, quan tot d'alcaldes socialistes desobeeixen sense vergonya ni remordiment democràtic un acord dels plenaries i opten pel més pur estil caciquista per impedir que es penge la bandera independentista l'any del centenari. Si perden les votacions, les ignoren i en paus... Hi ha un antagonisme que es veu quan ells argumenten que no poden hissar l'estelada per no infringir la llei (espanyola, ep!) de banderes; en canvi, fa uns pocs mesos, els ajuntaments socialistes de Girona, Sant Boi o Sant Adrià, entre alguns més, no van tenir la mínima objecció a hissar la bandera de la república...espanyola, per posar només un exemple flagrant. Hi ha un antagonisme que es veu amb tota claredat quan el PSC emet un comunicat, a les 22.03 del vespre, condemnant 'amb rotunditat' uns suposats incidents de les manifestacions independentistes i es fa evident en l'agilitat amb què condemna els independentistes per uns fets que, de tan minúsculs, pràcticament ningú no ha vist; en canvi, no va protestar, per exemple, per les malvestats causades pels seguidors de la selecció espanyola de futbol. Ahir uns incidents minúsculs van valer un ràpid comunicat redactat en els termes més durs des del carrer de Nicaragua. Però poc durs encara, si els comparem amb les greus declaracions que Jordi Hereu (el mateix alcalde socialista de Barcelona que va qualificar de gran festa cívica la bretolada dels seguidors de la selecció espanyola) va fer dimecres per impedir que ERC i CiU penjaren la bandera estelada a la casa de la Vila de Gràcia. Va dir Hereu que penjar l'estelada es podia comparar amb un insult als ciutadans, que calia complir la llei de banderes (com si el seu ajuntament no haguera penjat mai cap bandera o penó fora dels oficials) i que l'estelada no representava tots els ciutadans (ni l'espanyola tampoc, alcalde, ni

l'espanyola tampoc). Ara, la hipocresia està en el fet que tots aquests arguments insostenibles no pretenen sinó amagar l'únic argument real. Aquest: que els socialistes són contraris a la possibilitat de la independència. Exactament igual que el PP i que Ciutadans. No és que tant se'ls en done o que en puguem parlar. No. És que hi van contra i faran allò que siga per impedir-la. I per això els posa tan nerviosos l'estelada. No posar la bandera espanyola, al capdavant no és pas cap afirmació d'una voluntat de futur. És, simplement, una manera d'evitar maldecaps. Posar l'estelada, en canvi, és tota una altra cosa, i ho saben. Els socialistes necessiten l'ambigüitat calculada i en viuen. És una estratègia que els ha donat fruits molt positius. Per això perden els nervis quan ja no poden exercir-la. En primer lloc, perquè el suport a la independència creix i es fa visible, per més que el control que en fan els mitjans de comunicació funcione com un rellotge i avui ens ensenyen una realitat difícil de reconèixer. Però també perquè l'estratègia socialista que va dissenyar amb tan d'encert Pasqual Maragall (dividir el camp nacional i guanyar les eleccions oposant uns nacionalistes a uns uns altres) és difícil de sostenir, si s'han de descarar d'una manera tan contundent com van fer ahir. No ha canviat res substancial. Però, quan CiU, Esquerra i la CUP s'oposen units a l'alcalde de Vilafranca per penjar la bandera independentista, hi ha un horitzó que es comença a dibuixar. No ha canviat res, però quan els regidors d'Esquerra i CiU ixen junts al balcó de la casa de la Vila de Gràcia a penjar l'estelada, malgrat les amenaces dels socialistes, hi ha un horitzó que es comença a dibuixar. No ha canviat res, però quan en molts pobles del país regidors de partits diversos, però no el socialista, s'han trobat per penjar la bandera independentista, hi ha un horitzó que comença a canviar. No passarà res demà ni demà passat. Però l'Onze de Setembre del 2008 nosaltres el recordarem com una fita clara, d'ací a uns quants anys. I em sembla que ells, 'ells', també.

12 setembre 2008

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)